

Երվանդ Նազարեթյան

Ձմռան գիշերն է՝ իմ պատուհանից

Ձմռան գիշերն է՝ իմ պատուհանից,

Եվ մի ներդաշնակ խոստուն երեկո,

Բնության շուքը պարուրել է ինձ

Իր սքանչելի պատկերի ներքո:

Դիմացի շենքի լույսերն են հանգում,

Հերթով մարմրում ճերմակ քողի մեջ,

Կարծես աղմուկից աշխարհն է քնում,

Եվ արթնանում են տեսիլներն անշեշ:

Ձյան փաթիլները պարում են քնքուշ՝

Լապտերների վառ փռված լույսի տակ,

Հերիաթ են հյուսում մեղմիկ ու անուշ՝

Ճերմակափայլով վեհ ու բովանդակ:

Հեռվում անտառն է ճերմակը հագին,

Նագում է, իբրև չքնաղ նորահարս,
Ու անձեռակերտ շղարշով անգին
Ձյան հետ ձուլվելով վրձնում է երագ:
Իսկ այս ծառերի անհատակ խորքից
Հին եկեղեցու գմբեթն է փայլում,
Երկինքը ճեղքում Խաչի Սուրբ լույսից՝
Ես այս հոգեթով պահն եմ վայելում:
Ձմռան գիշերն է՝ իմ պատուհանից,
Եվ մի մոսկոպյան խոսուն երեկո,
Բնության շուքը պարուրել է ինձ:
Աստված իմ, Մեծ ես, Մեծ է Փառքը Քո...